



WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Renata Salwach

Protokolant: Dawid Broniszewski

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu dnia 08 listopada 2017 roku, 20 grudnia 2017 roku sprawy karnej

██████████ ██████████

syna ██████████ i ██████████ z domu ██████████

urodzonego ██████████ roku w ██████████

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 27 lutego 2017 roku w Kłodzku, woj. dolnośląskim, za pośrednictwem portalu internetowego Facebook groził zabójstwem Piotrowi Dominikiewiczowi, które to groźby wzbudziły u wymienionego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione.

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

II. w dniu 27 lutego 2017 roku w Kłodzku, woj. dolnośląskim, za pośrednictwem portalu internetowego Facebook, pomówił Piotra Dominikiewicza o takie postępowanie i właściwości, którego mogły go poniżyć w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu.

tj. o czyn z art. 212 § 1 kk

przyjmując, że zarzucany oskarżonemu w punkcie II czyn został popełniony za pomocą środków masowego komunikowania i stanowi występki z art. 212 § 2 kk, na podstawie art. 66 § 1 kk postępowanie karne wobec

██████████ o czynny z art. 190 § 1 kk i art. 212 § 2 kk warunkowo umarza;

na podstawie art. 67 § 1 kk okres próby ustala na 1 (jeden) rok;

na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka od oskarżonego ██████████ na rzecz pokrzywdzonego Piotra Dominikiewicza nawiązkę w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) złotych;

zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego Piotra Dominikiewicza 2.460 złotych tytułem zwrotu kosztów poniesionych z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika;

na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia ██████████ w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

II K 215/17

UZASADNIENIE

W oparciu o wyniki przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny.

W dniu 27 lutego 2017 roku oskarżony ██████████ na terenie miasta Kłodzka zobaczył wiszący na płocie plakat, na którym był wizerunek mężczyzny i napis o treści UWAGA - PEDOFIL!!! PIOTR DOMINIKIEWICZ, zam. Kłodzko – okolice Owcza Góra, Zakaz wstępu – szkoły - basen, dzwoń: 997,112. Oskarżony nie wiedział, kto sporządził i zawiesił ten plakat, nie znał również mężczyzny ze zdjęcia o nazwisku Piotr Dominikiewicz. Mimo braku tych informacji oskarżony swoim telefonem komórkowym zrobił zdjęcie plakatu, a następnie zamieścił je na swoim koncie w serwisie społecznościowym Facebook, na profilu dostępnym publicznie i dodatkowo opatrzył podpisem „Kasować gościa z miejsca”.

dowód:

*wyjaśnienia oskarżonego ██████████ k.61-64, 105-106,
zeznania świadka Piotra Dominikiewicza k.2-3, 31, 42, 106-107,
wydruki z portalu k.8-11, 13-14, 33-37*

Pokrzywdzony Piotr Dominikiewicz jest funkcjonariuszem KPP w Kłodzku, a plakaty o opisaney wyżej treści rozwiesiła na terenie miasta Kłodzka inna ustalona osoba. O tym, że plakat z wizerunkiem jego osoby i jego danymi personalnymi z dopiskiem „Kasować gościa z miejsca” został rozpowszechniony za pomocą portalu internetowego Facebook pokrzywdzony

dowiedział się od swoich znajomych, którzy widzieli wpis na Facebooku. Następnego dnia partnerka pokrzywdzonego skontaktowała się z matką dziewczyny oskarżonego [REDAKTOWANO] którą poinformowała, że Piotr Dominikiewicz jest Policjantem, a podane na plakacie treści są nieprawdziwe. Dziewczyna oskarżonego [REDAKTOWANO] dysponująca hasłem do jego konta na Facebooku, usunęła przedmiotowy wpis.

dowód:

wyjaśnienia oskarżonego [REDAKTOWANO] k.61-64, 105-106,
zeznania świadków Piotra Dominikiewicza k.2-3, 31, 42, 106-107, [REDAKTOWANO]
[REDAKTOWANO] k.54, 107, [REDAKTOWANO] k.107

Oskarżony [REDAKTOWANO] był w przeszłości karany sędownie, a w miejscu zamieszkania cieszy się dobrą opinią.

dowód:

informacja Krajowego Rejestru Karnego k.111,
wywiad środowiskowy k.112.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że zamieścił na swoim koncie na portalu Facebook screen zauważonego na mieście plakatu, bo był przekonany, że informacje podane na plakacie są prawdziwe. Oskarżony przyznał, że pod plakatem zamieścił własny wpis „Kasować gościa z miejsca”. Oskarżony wyraził żal i skruchę i przeprosił pokrzywdzonego.

Sąd zważył, co następuje.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina podejrzanego oraz okoliczności popełnienia zarzucanych mu czynów nie budzą żadnych wątpliwości.

Oskarżony przyznał się do winy i wyjaśnił motywy swojego postępowania. Oskarżony podał mianowicie, że był przekonany, że informacje dotyczące osoby pokrzywdzonego podane na plakacie są prawdziwe, w związku z powyższym chciał rozpowszechnić tą wiadomość, aby ostrzec inne osoby.

Istotą występku z art. 212 § 1 kk jest pomówienie innej osoby, grupy osób instytucji albo osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Pomówienie polega na podnoszeniu lub rozgłoszeniu treści zniesławiających. O ile podnoszenie takich treści obejmuje pomówienie dokonane przez sprawcę we własnym imieniu, to rozgłoszenie polega na przekazaniu zniesławiającej informacji odebranej od innej osoby. Z takim działaniem mamy do czynienia w

rozpoznawanej sprawie, przy czym podkreślić należy, że oskarżony, rozpowszechniając zniesławiające pokrzywdzonego informacje, w istocie wyrażał własny, taki sam pogląd, jaki został zamieszczony na plakacie przez jego autora, o czym świadczy jednoznacznie fakt, że wpis ten oskarżony opatrzył osobistym dopiskiem „Kasować gościa z miejsca”. Nie ulega wątpliwości, że rozpowszechniony przez oskarżonego plakat zawierał treści zniesławiające, godzące w dobre imię pokrzywdzonego, poniżające go w opinii publicznej i narażające na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu, z czego oskarżony, z uwagi na treść postawionego pod adresem pokrzywdzonego zarzutu, musiał zdawać sobie sprawę i na takie skutki swojego działania co najmniej godzić się. Dla odpowiedzialności oskarżonego bez znaczenia jest natomiast to, czy wiedział on, że rozpowszechniane przez niego treści są nieprawdziwe. Sprawca występkę określonego w art. 212 kk musi bowiem albo chcieć pomówić inną osobę o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności albo przewidując, że jego słowa mogą mieć charakter pomawiający, na to się godzi, i to niezależnie od tego, czy podnoszone lub rozgłaszane treści o zniesławiającym charakterze są prawdziwe. Ponieważ w rozpoznawanej sprawie rozpowszechniane przez oskarżonego treści były nieprawdziwe, nie może mieć także zastosowania art. 213 kk, który stanowi, że nie popełnia przestępstwa z art. 212 kk, kto publicznie podnosi lub rozgłasza prawdziwy zarzut dotyczący postępowania osoby pełniącej funkcję publiczną lub służący obronie społecznie uzasadnionego interesu.

W ocenie Sądu oskarżony działaniem swoim wyczerpał ustawowe znamiona występkę z art. 212 § 2 kk, gdyż zamieścił przedmiotowy wpis w serwisie społecznościowym Facebook, na profilu dostępnym publicznie, a zatem był on adresowany do nieokreślonego kręgu podmiotów. Nie ulega wątpliwości, że do środków masowego komunikowania, o których mowa w powołanym wyżej przepisie, zaliczyć należy przekaz za pomocą internetu, zapewniający masowy dostęp do informacji przekazywanych za jego pomocą.

Zamieszczony pod treścią plakatu osobisty dopisek oskarżonego „Kasować gościa z miejsca”, stanowi groźbę popełnienia na szkodę pokrzywdzonego przestępstwa zabójstwa i tak też wpis ten został odebrany przez pokrzywdzonego, który zeznał, że groźba ta wzbudziła w nim obawę jej spełnienia, a obawę tą uznać należy za uzasadnioną. Opisanym wyżej działaniem oskarżony wyczerpał zatem ustawowe znamiona występkę z art. 190 § 1 kk.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów Sąd uznał, że w świetle okoliczności tej konkretnej sprawy nie jest on znaczny. W tym miejscu po raz kolejny odwołać się należy do wyjaśnień oskarżonego, który przyznał się do winy i wyjaśnił swoje motywacje. Choć działanie oskarżonego było pochochone, nieprzemyślane i nieodpowiedzialne, nie może świadczyć o jego demoralizacji, złej woli czy braku poszanowania dla

obowiązującego porządku prawnego.

Charakter i okoliczności zdarzenia świadczą o jego całkowicie incydentalnym charakterze. Zestawiając powyższe z dotychczasowym nienagannym trybem życia oskarżonego – nie był on uprzednio karany sędownie i posiada dobrą opinię w miejscu zamieszkania – Sąd uznał, że przedmiotowe zdarzenie miało charakter jednorazowy, rażąco odbiegający od jego dotychczasowego stylu życia, a wobec powyższego oskarżony nie wymaga stosowania środków represji karnej i zasługuje na dobrodziejstwo przewidziane w art. 66 § 1 kk. Podkreślić należy, że oskarżony wyraził żal i skruchę, przeprosił pokrzywdzonego, tak prywatnie, jak i za pośrednictwem portalu internetowego Facebook, na którym zamieścił sprostowanie wpisu z dnia 27 lutego 2017 roku. Toczące się aktualnie postępowanie karne, biorąc pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego, będzie w ocenie Sądu dostateczną dla sprawcy nauką i gwarantuje, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa, a tym samym cele procesu karnego zostaną osiągnięte.

Z zeznań pokrzywdzonego i jego partnerki ██████████ wynika, że rozpowszechnione przez oskarżonego treści dotarły za pośrednictwem portalu internetowego Facebook do szerokiego kręgu odbiorców, w tym znajomych i rodziny pokrzywdzonego, i naraziły go na liczne nieprzyjemności, tak w życiu prywatnym, jak i zawodowym. Z uwagi na powyższe Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę, której wysokość, w ocenie Sądu, stanowić będzie adekwatną do wagi i charakteru czynów rekompensatę, uwzględniając przy tym możliwości finansowe zobowiązanego. Takie rozstrzygnięcie czyni także zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

O zwrocie wydatków na rzecz oskarżyciela posiłkowego orzeczono w oparciu o art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk, natomiast sytuacja materialna oskarżonego uzasadnia zwolnienie go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.